

เทศน์เช้า วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตอนนี้ในทีวีเขาแก้กรรมกันซะใหม่ เขาถามว่ากรรมนี้แก้ได้ไหม เราบอกกรรมนี้แก้ได้ แต่ไม่ใช่แก้กันที่เขาแก้กันอยู่นั้นหรอก ถ้ากรรมแก้ไม่ได้ พระอริยบุคคลเกิดขึ้นมาได้ จากบุญคุณเป็นพระโสดาบัน เป็นพระสกิทาคามี พระอนาคามีไม่ได้ กรรมนี้แก้ไขได้ แต่แก้ไขด้วยการภาวนาไม่ใช่แก้ไขด้วยการอ่อนนวยอนอย่างนั้น

การอ่อนนวยอนอย่างนั้นมันก็มีกรรมใหม่ต่อไป เหมือนสวะหน้าบ้านเรา เราอยู่ในสวะ สวะผ่านหน้าบ้านไป เราปิดสวะพ้นหน้าบ้านเราไปแล้วสวะไปไหน สวะมันก็ไปตกบ้านอื่นบ้านอื่นต่อไป ไอ้กรรมเก่า-กรรมใหม่มันมีตลอดๆ ไปซะใหม่?

แต่เวลาของเรา ถ้าหลักของศาสนาทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ถ้าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แล้วการแก้กรรม แก้กรรมที่การภาวนา การภาวนาเพราะมันชำระล้างที่เรา เราไม่ได้ปิดสวะจากหน้าบ้านเราออกไป เรากำจัดสวะที่หน้าบ้านเรา เห็นไหม สวะมาติดที่หน้าบ้านเรา เราต้องเก็บสวะนั้นขึ้นมา แล้วกลับมาต้องมาทำลายมันทิ้ง มันถึงจะทำลายสวะนั้นได้ ไม่ใช่สวะมาหน้าบ้านแล้วก็ปิดผ่านหน้าบ้านเราไปให้ไปบ้านคนอื่น มันก็มีวนไป กรรมเก่า-กรรมใหม่มันมีตลอดไป เห็นไหม นี่การแก้กรรม

ถ้าเรื่องแก้กรรม พอแก้กรรมแก้ที่ไหน เห็นไหม บอกว่าจิต จิตอยู่ที่ไหน จิตคืออะไร จิตคือความรู้สึกของเราไง จิตคือความรู้สึก ความคิดมาจากไหน ความคิดมาจากจิต จิตคิดมาจากภาวนา สวะ ความคิดมาจากภพ ความคิดมาจากเรา แล้วเราอยู่ไหน มันจะมาแก้มันต้องแก้ที่นี้ไง ถ้ามันแก้ที่นี้ได้นะ มันย้อนมาที่เราก่อน ถ้าทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ถ้าทำความสงบ ความสงบทำได้อย่างไร

ความสงบของเราทำได้ถ้าเมื่อเริ่มมีสติ เห็นใหม่ บอกว่าต้องมีคำบริกรรม ต้องมีจุดยืน เห็นใหม่ เขาบอกถ้ามีคำว่าจุดยืน เขาบอก ไซ้ คนเราต้องมีจุดยืน ถ้ามีจุดยืนขึ้นมา มีสติสัมปชัญญะขึ้นมา มันจะย้อนกลับมาที่เรา พลังงานทั้งหมดมาจากจุดนี้ ตั้งแต่ความรู้สึกแล้วมันแผ่ออกไป

พอแผ่ออกไป แผ่ออกไปในอะไร แผ่ออกไปในรูป รส กลิ่น เสียง แผ่ไปในความค้นหาความทะยานอยาก แผ่ไปด้วยความพอใจของมัน สิ่งใดพอใจขึ้นมามันก็พอใจ สิ่งใดไม่พอใจมันก็ผลักไส การผลักไสและการปรารถนานั้นเป็นค้นหา วิภวตัณหา

ตัณหาคือสิ่งเร้าเข้ามาถึงหัวใจ เห็นใหม่ แล้วหัวใจก็ไปคิดสภาวะแบบนั้น แล้วพอเข้าใจสิ่งนั้น ขึ้นมาก็ปล่อยวางเข้ามา พอปล่อยวางเข้ามา สามารถถึงการปล่อยวาง ปล่อยวางแบบนั้นเราสร้างการปล่อยวางเพราะอะไร เพราะมันเป็นสิ่งเร้าของใจ ใจไปคิดมันต่างหากแล้วมันปล่อยวางนั้นเข้ามา ปล่อยวางเข้ามาแล้วตัวใจปล่อยวางหรือยัง?

ตัวใจยังไม่ปล่อยวางเลย ถึงไม่รู้ถึงความสงบของใจ ใจ ถึงไม่รู้จักว่าใจคืออะไร ใจ จิตคืออะไร ความรู้สึกนี่คืออะไร แล้วการเกิด-การตาย อะไรไปเกิดไปตาย แล้วเกิด-ตายขึ้นมาแล้วสภาวะนี้ สมบัติอันนี้ไง เราบอกสมบัติที่เขาหากันสมบัติของโลกนะ สมบัติของโลกหาแล้วก็เป็นสมบัติสาธารณะ เห็นใหม่ สมบัติของเราคือความรู้สึก ใจ ความดี-ความเลวในหัวใจของเราเป็นสมบัติของเรา

ถ้าเรามีแต่คุณงามความดีของเรา เห็นใหม่ แล้วจิตเราสงบเข้ามามันเป็นสมบัติของเรานะ ในตู้เซฟของเราเราเอาสมบัติของเราไปไว้ ในตู้เซฟเราปิดไว้คนเดียว เรารู้ของเราคนเดียวนะ เพราะเราเอาอะไรใส่เข้าไปในตู้เซฟบ้าง แล้วเราปิดตู้เซฟไว้ มันเป็นสมบัติของเรา

ในหัวใจของเราก็เหมือนกัน เราเอาสมบัติอะไรเข้าไปในหัวใจของเราบ้าง สิ่งที่เกิดขึ้นในหัวใจของเรา เราทำอะไรของเรามาบ้าง เห็นใหม่ ความลับไม่มีในโลกหรอก ตู้เซฟของเราเรารู้ของเราตลอดเวลา นะ ถ้าเราเป็นเจ้าของตู้เซฟ

แต่ที่เราเอาเข้าตู้เซฟเอง แต่เราก็ไม่รู้ ไม่รู้เพราะอะไร เพราะมันเป็นอวิชชา เราทำของเราเอง เราสรรหาของเราเอง สิ่งดีสิ่งชั่วเราทำของเราเอง แล้วเราไม่รู้สิ่งดีสิ่งชื่อนั้นเป็นอะไร ไม่รู้ว่าเป็น

อะไร แต่คุณี่ไม่พอใจซักอย่าง ถ้าไม่พอใจกับข้องใจไปหมดเลย ใจนี้กับข้องไปหมดเลย สิ่งใดก็ไม่พอใจทั้งนั้นเลย อะไรก็ไม่พอใจ

แม้แต่สิ่งที่ปรารถนา สิ่งที่เราปรารถนามา เวลาได้มาแล้วก็ไม่พอใจ ไม่พอใจทั้งสิ้น เห็นไหม แม้แต่สายตาของเรามองเข้าไปในวัตถุ เรายังรู้ว่าอะไรเป็นอะไรเลย แต่ความรู้สึกของเราเกิดกับเราเอง แท้ๆ เลย แต่เราก็ไม่รู้ว่ามันเป็นอะไร เห็นไหม

แต่ถ้าเรามีศรัทธามีความเชื่อ เรามีจุดยืนของเรา เห็นไหม เรามีสติสัมปชัญญะของเราขึ้นมา เรากำหนดพุทโธ พุทโธเข้ามา มันย้อนกลับเข้ามา แล้วถ้าเรามีปัญญาขึ้นมา โลกุตตรธรรมขึ้นมา ปัญญาที่เป็นภาวนามยปัญญามันจะเข้าไปรู้สิ่งนี้ไง สิ่งต่างๆ มันเป็นธรรมชาติของเขาอย่างนั้นแหละ เราเองไปติดเขาต่างหาก เราเองไปติดเขาซะ

โลกนี้เราไปเบียดเบียนโลก เราไปล้างผลาญทรัพยากรของโลก ทรัพยากรมันอยู่อย่างนั้นละ เราไปล้างผลาญมันเอง เราไปปรารถนาเอง โลกนี้ถ้าแบ่งปันกันมันพออยู่พอกิน มันพอใช้ทั้งนั้น แต่เพราะค้นหาความทะยานอยากของบุคคลเข้าไปยึดครองมัน เข้าไปต้องการไปเป็นเจ้าของ เห็นไหม ยึดครอง มันไม่มีความพอหรือ เพราะค้นหาความทะยานอยากมันถมไม่เคยเต็ม ถมอย่างไรก็ไม่เต็ม แล้วความรู้สึกอันนี้มันถมไม่เต็ม ความถมไม่เต็มที่ในหัวใจเรามันก็ยิ่งขยายให้ช่องว่างในใจเรายังกว้างออกไป เห็นไหม

แต่ถ้าเราเข้ามา นี่สมบัติในหัวใจ สมบัติที่ว่าในตู้เซฟของเรา แก้วแหวนเงินทองที่เราเก็บไว้ เรารู้เป็นคนเก็บ แต่เก็บแล้วบางทีก็ลืมหาไม่เจอแต่มันก็อยู่ในตู้เซฟนั้น ความรู้สึกของเรา สิ่งที่มีมันจับใส่ในหัวใจของเรา ถ้าจิตมันสงบเข้ามา เห็นไหม สิ่งนี้มันย้อนกลับเข้ามาหรือคั่นมัน เข้ามารื้อคั่นสิ่งนั้นเป็น สิ่งใด เราไปติดเขา เราไปยึดมันถ้อมันในเขาเราทั้งนั้นเลย แต่ถ้าเรารื้อหรืออันนี้ไง นี่กิเลสอันละเอียดมันละเอียดมากนะ

กิเลสอย่างหยาบๆ เห็นไหม คุณี่ ได้ปรารถนา ได้สิ่งต่างๆ พอใจมันก็มีความสุขของมัน เป็นอามิส เป็นสิ่งต่างๆ ที่เราตอบสนองมัน มันก็มีความสุขพอใจชั่วคราว ความสงบของใจเข้ามาที่ว่าใจนั้น

คืออะไร แต่ถ้ามันมีจุดยืนของมัน มันใช้ปัญญาอบรมสมาธิเข้ามา ถ้ามันสงบเข้ามา มันมีจุดยืนของมัน จุดยืนคือสิ่งที่กิเลสมันอยู่ที่นั่น เห็นไหม พอเราเข้าไปถึงที่นั่น จุดเริ่มต้นที่นี้ไง

แล้วเราใช้ปัญญาเข้ามา เราใคร่ครวญเข้ามา นี่ไง เราจะรู้ข้อมูลในหัวใจ จะรู้คู่เซฟของเรา รู้สิ่งที่เป็นการมณในหัวใจของเรา มันจะรู้ตรงนี้ รู้ตรงที่เรามีสติสัมปชัญญะ เรา รู้จักที่เก็บของมัน รู้จักในคู่เซฟมันมีวิธีเปิดอย่างไร

การเปิดของเรา ถ้าเปิดออกไป เปิดคู่เซฟออกมาได้ ไปเห็นความหมักหมมของใจ ไปเห็นสิ่งที่ เป็นของดีของหัวใจ ของดีนะ ของดีเพราะอะไร เพราะเราได้สร้างสมของเรามา เรามีवासนา เราได้เกิด เป็นมนุษย์ เรามีเซวปัญญา เรามีสติสัมปชัญญะ เรา รู้จักตัวเราเอง เห็นไหม รู้จักตัวเองนี้สำคัญมากนะ

คุณ สมบัติพิสดานเราหามา เราไปหามาแล้วเราไม่รู้จักตัวเองนะ ไปฝากไว้ที่ธนาคาร ไปฝากไว้ ตุนทรัพย์ ตัวเองไว้ใจไม่ได้ ไม่รู้จักตัวเองเลย แต่พอมีสติสัมปชัญญะขึ้นมา รู้จักตัวเอง เห็นไหม ถ้ารู้จัก ตัวเองขึ้นมา เราเป็นใคร เรามีความสุข-ความทุกข์อะไร สิ่งที่มาเป็นประโยชน์กับเราไหม แล้วอยู่ไป เพื่อใคร เราเกิดมาชีวิตนี้คืออะไร?

แล้วต่างคนต่างเกิดมาต่างคนต่างตายไป ไซ้! เป็นพ่อเป็นแม่กัน เป็นญาติพี่น้องกันโดยสายบุญ สายกรรม มันต้องมาเป็นแบบนี้ ใจความสายบุญสายกรรม เรามาเป็นพ่อเป็นแม่เป็นพี่เป็นน้อง มัน เรื่องธรรมดา ธรรมดาเพราะอะไร เพราะสายบุญสายกรรมเราสร้างมา แต่แล้วต่อไปจะเป็นพี่น้องกัน อีกไหม จะไปตายอยู่ที่ไหน เกิด-ตายไม่พร้อมกัน

ความเป็นไป เห็นไหม สิ่งนี้เราเข้ามาเพื่อภาวนามยปัญญา มันจะเกิดเข้ามาตรงนี้ นี่รู้จักตน สำคัญมาก รู้จักสติของเรา รู้จักเราคุณค่าอยู่ที่ความรู้สึกละ สมบัติข้างนอกนะ สมบัติเป็นสมบัติ สาธารณะทั้งหมดเลย บุญกุศล แล้วอริยทรัพย์จากภายในนี้สมบัติของเรา

สมบัติของเราเกิดมาจากไหน เกิดมาจากคุณทำบุญกุศลเห็นไหม ทานอันนี้เป็นอามิส ใจนี่ก็เป็น บุญกุศลเป็นแรงขับ เหมือนเติมน้ำมัน มันก็เติมน้ำมันก็ต้องหมดต้องพร่องไปเป็นธรรมดา ก็ต้องเติมไป เห็น ไหม เราทำบุญทำกุศลทำจนเคยชิน น้ำมันจะเต็มถึงตลอดไป มันเต็มถึงมันก็ไป ไปที่ไหนถ้าเวลาตาย

ไปแล้วมันไม่มีโอกาสได้ทำบุญ มันก็พร่องอยู่วันยังค่ำ เพราะเป็นถึงเทวดา อินทร์ พรหม หמדแล้วก็ต้องเกิดมาอีกเป็นธรรมดา

แต่ถ้าเป็นสมบัติจากอริยทรัพย์นะ สมบัติจากภายในนะ สมบัติจากไม่ใช่อามิสนะ สมบัติอย่างนี้ทุกคนต้องสร้างขึ้นมาเอง ทุกคนต้องตั้งสติ ทุกคนต้องรู้จักตัวเอง ทุกคนต้องเดินจงกรม ทุกคนต้องภาวนา แล้วรู้จักตัวเอง หาตัวเองให้เจอ เรารู้จักตนของเราสมบัตินี้ ตัวเองนี่ สมบัติหัวใจนี้

แต่เราทำกันไม่ได้เพราะมันเป็นนามธรรม แล้วมันเร้าใจ เลยออกไปเอาแต่วัตถุกัน ถ้าได้สิ่งที่เป็นสมปรารถนาเอ๊ย..พอใจแล้ว เป็นความสุขแล้ว เห็นไหม ทุกคนจะบอกเลยฉันเป็นคนดีแล้วฉันทำไมต้องไปวัด ดิอย่างนี้มันก็ดีแบบเด็กๆ เด็กๆ มันคนดี เราเกิดมาเด็กอ่อน เห็นไหม ถ้ามันเลี้ยงง่ายนอนง่าย เด็กดีแล้ว เด็กดีเลี้ยงง่ายไม่กวนไม่โยเย นี่ความดีเล็กๆ ใจ เราก็คนดีแล้วใจ อยู่ในสังคมนี้เป็นคนดีทำทุกอย่างดีหมดเลย ดีแค่นี้ก็สมบัติแค่นี้ก็ได้แค่นี้

แล้วเป้าหมายของเรา อธิษฐานบารมี เป้าหมายของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม เป้าหมายเราพันทุกข์ ถ้าพันทุกข์ ความดีของเราถึงต้องเดินจงกรม ต้องนั่งสมาธิภาวนา รู้จักตัวเอง แล้วก็ต้องชำระตัวเองให้สะอาด ทำตัวเองของเราให้ควบคุมได้ เห็นไหม เราเอาใจของเราไว้ในอำนาจของเราละ ความสุขนี้พอใจมากเลย แล้วสมบัติอันนี้มหาศาล

คุณิ สมมุติเราเอาใจของเราไว้ได้ เงินร้อยล้านพันล้านมันจะมีคุณค่าอะไรกับเรา หัวใจเรามีคุณค่ามากกว่าเขาละ แล้วหัวใจเราดีด้วย เงินร้อยล้านพันล้านเป็นประโยชน์กับเราเพราะอะไร เพราะเราใช้ประโยชน์เป็นประโยชน์นะ ถ้าหัวใจเราทุกขนะ เงินร้อยล้านพันล้านมันก็เป็นกระดาษอยู่นั่นแหละ หัวใจมันก็เศร้าหมองอยู่นั่นแหละ ถ้าหัวใจดี เห็นไหม รู้จักตนสำคัญมาก รู้จักเราสำคัญมาก หาตรงนี้สำคัญ หัวใจนี้

เขาบอกว่าหัวใจอยู่ที่ไหน สติคืออะไร อธิบายให้เขาฟังจนเขาเชื่อ เขาศรัทธา เขาได้ประโยชน์มาก บอกมานี้ได้เนื่อๆ เลย ได้เนื่อๆ นะ พุดถึงพระทั่วไป พุดถึงความเห็นทั่วไปเราบอกนี่หลอกหลวงกันทั้งนั้น หลอกหลวงกันเพราะอะไรนะ เพราะไม่รู้จักตัวเอง

หน้าที่ของพระคืออะไร หน้าที่ของคฤหัสถ์ เราทำมาหากิน เห็นไหม แล้วเราหาเงินหาทองมา เราหาปัจจัยเครื่องอาศัยมา เราสละทาน สละทานเพราะอะไร เพราะพระมีศีลใช้ไหม แล้วพระรู้จักงาน ของตัวเองไหม งานของตัวเอง รู้จักงานของตัวเอง เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ทางจงกรม พระไปแย่ง งานของโลกเขาทำไป ไปสิ่งต่างๆ นั้นงานของโลกเขา

ถ้าพระรู้จักตัวเอง ทุกคนรู้จักจุดยืนของเรา หน้าที่การงานของใครของมัน แล้วทำสิ่งนั้นขึ้นมา สังคมจะมีความร่มเย็นเป็นสุข เราก็จะร่มเย็นเป็นสุขไปด้วย เอวัง